ผลของการใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเขียนของนักศึกษา

THE EFFECTS OF USING PEER FEEDBACK ACTIVITY ON ENGLISH WRITING ABILITY AND WRITING ANXIETY OF UNIVERSITY STUDENTS

[1]มัสยา ราชวงษ์

[1]Massaya Rachawong

มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, ประเทศไทย

Loei Rajabhat University, Thailand

[1]massaya.rat@lru.ac.th

Received :December 5, 2024; **Revised** :January 4, 2025; **Accepted** :January 29, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (Peer Feedback) ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษและระดับความวิตกกังวลในการเขียนของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 51 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 29 คน และกลุ่มควบคุม 22 คน การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) แบบสองกลุ่ม (Two-group pretest-posttest design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลก่อนและหลังเรียนและแบบวัดความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเก็บข้อมูลก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมและความวิตกกังวลในการเขียนของกลุ่มทดลองลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

[1] อาจารย์, หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

คำสำคัญ : การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน; ความวิตกกังวลในการเขียน; ความสามารถในการเขียน; การเขียนเรียงความ

Abstract

This study aimed to investigate the effects of peer feedback on English essay writing ability and writing anxiety levels among students. The sample consisted of 51 second-year students majoring in English, divided into an experimental group (N=29) and a control group (N=22). This quasi-experimental research employed a two-group pretest-posttest design. The instruments used in this study included pretests and posttests of a cause-and-effect English essay writing administered before and after the learning period, and a writing anxiety questionnaire. The results showed that the experimental group demonstrated a statistically significant improvement in English essay writing ability at the 0.05 level compared to the control group. Additionally, the writing anxiety of the experimental group significantly decreased at the 0.05 level.

Keywords: peer feedback; writing anxiety; writing ability; essay writing

บทนำ

ทักษะภาษาอังกฤษทั้งสี่ ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ล้วนมีความสำคัญเฉพาะตัวที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ทักษะการเขียนมักถูกมองข้ามความสำคัญไป หลายคนเชื่อว่าการรู้และเข้าใจการฟังและการพูดเพียงพอสำหรับการสื่อสารภาษาอังกฤษ แต่ในความเป็นจริง ทักษะการอ่านและการเขียนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอย่างมาก โดยเฉพาะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของคนไทย การเขียนไม่เพียงเป็นการถ่ายทอดความรู้และความคิดเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงและเสริมสร้างความชัดเจนในการสื่อสาร (Kuyyogsuy, 2019)

ในบริบทของการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) ทักษะการเขียนถือเป็นทักษะที่ยากที่สุด เนื่องจากต้องสามารถรวบรวมและเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นตัวอักษรที่ถูกต้องตามหลักการเขียนของภาษาอังกฤษ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ ทักษะทางไวยากรณ์ เพื่อให้สามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ทักษะทางลีลาภาษา เพื่อสร้างประโยคหลายรูปแบบที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทักษะกลไก เพื่อให้สามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนและสัญลักษณ์ต่างๆ ได้ตามมาตรฐาน ทักษะในการเลือกถ้อยคำที่เหมาะสม เพื่อให้

ข้อความที่เขียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร การพัฒนาและบูรณาการทักษะเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการทำให้การเขียนภาษาอังกฤษมีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพ (Olander, 2007)

ปัจจัยต่างๆ ที่กล่าวมา ส่งผลให้ผู้เรียนประสบปัญหาในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมาก กล่าวคือ ผู้เรียนหลายคนไม่ชอบการเขียนและขาดแรงจูงใจ เนื่องจากปัญหาด้านความรู้คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้ประโยคที่ซับซ้อนในการสื่อสารอย่างถูกต้อง ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการเขียนสื่อสารในสถานการณ์จริงได้อย่างมั่นใจ แม้จะตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ (นภา, 2564) นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องเผชิญกับการตรวจแก้ไขจากครูผู้สอน ซึ่งบางครั้งอาจทำให้รู้สึกกดดันเมื่อผลงานถูกแก้ไขหรือได้คะแนนไม่เป็นที่พึงพอใจ รวมถึงการจำกัดกรอบความคิดด้านเนื้อหาที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถสร้างสรรค์งานเขียนได้อย่างเต็มที่ สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนรู้สึกกลัวและขาดแรงจูงใจในการเขียน เกิดความวิตกกังวลในการเขียน (Writing Anxiety) และหากระดับความวิตกกังวลนี้สูงขึ้น ก็อาจส่งผลกระทบเชิงลบโดยตรงต่อการเรียนของผู้เรียน (Cheng และคณะ, 1999; Klabdee, 2013; Seensangworn, 2017)

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนรายวิชาการเขียนเรียงความ (Essay Writing) ให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องในเรื่องไวยากรณ์ที่เกิดซ้ำๆ ความคิดในการเขียนไม่กว้างไกล และขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หลายคนเขียนโดยการลอกเลียนตัวอย่างต่อเนื่อง และนักศึกษาบางคนยังแสดงความวิตกกังวลเมื่อรับฟังข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) จากครูผู้สอน จากปัญหาที่กล่าวมา ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาทักษะการเขียนและการลดความวิตกกังวลในการเขียนของนักศึกษา จึงได้ศึกษาแนวทางในการจัดการเรียนการสอนอย่างจริงจัง โดยอิงจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการสอนการเขียนควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนร่วมชั้น (Peer Feedback) ไม่เพียงแต่สามารถพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังช่วยเสริมแรงจูงใจในการเรียนอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการวิจัยในหัวข้อนี้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการเขียนของนักศึกษา

การสอนการเขียนควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนร่วมชั้น (Peer Feedback) ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน กล่าวคือ เพื่อนร่วมชั้นสามารถทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบและประเมินงานเขียนในด้านเนื้อหาและภาษา โดยการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์ต่อผลงานของผู้เขียน ซึ่งช่วยให้ผู้เขียนสามารถนำคำแนะนำไปปรับปรุงและแก้ไขงานเขียนให้ดีขึ้น การให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนไม่เพียงแค่เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ได้รับข้อเสนอแนะเท่านั้น แต่ยังเป็นโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้พัฒนาความเข้าใจของตนเองผ่านกระบวนการวิพากษ์งานเขียนของผู้อื่น ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบทวิภาค ทั้งผู้ให้และผู้รับข้อมูลสามารถนำความรู้ใหม่ที่ได้รับมาพัฒนางานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เสาวรส, 2563; ชนกพร และคณะ, 2564; Khalil, 2018; Wu & Schunn 2021)

แนวคิดการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ Vygotsky (1978) (อ้างถึงใน เสาวรส, 2563) ซึ่งเน้นถึงความสำคัญของการปฏิสัมพันธ์ในระหว่างการเรียน เพื่อพัฒนาความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น กิจกรรมการตอบสนองต่องานของเพื่อนเป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนจะทำหน้าที่ตรวจสอบ แก้ไข และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานเขียนของเพื่อน Vygotsky เชื่อว่าทุกคนมีศักยภาพและความพร้อมในการเรียนรู้ หากได้รับคำแนะนำและการสนับสนุนจากเพื่อนหรือครู ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างและพัฒนาความคิดเดิมให้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ Nilson (2003) ยังเสริมว่าการใช้กิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ทำให้พวกเขารู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น เนื่องจากกิจกรรมนี้เกิดขึ้นในบรรยากาศแบบเป็นกันเองระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน ซึ่งไม่ก่อให้เกิดความกดดัน ผู้สอนจึงสามารถใช้แนวคิดการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในกิจกรรมการสอนเขียน โดยผสมผสานกับการสอนการเขียนแบบอรรถฐานกระบวนการ (Process-Genre Approach) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน

การสอนเขียนเรียงความแบบอรรถฐานกระบวนการ (Process Genre Approach) ที่พัฒนาโดย Badger & White (2000) เป็นวิธีที่ผสมผสานการสอนการเขียนแบบกระบวนการ (Process Approach) และการสอนการเขียนตามแนวทางของประเภท (Genre Approach) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนให้มีความเหมาะสมทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบการเขียนที่สอดคล้องกับประเภทของเรียงความที่ต้องการ แนวทางนี้เน้นการนำขั้นตอนการเขียนตามกระบวนการ ซึ่งประกอบด้วยการวางแผน (planning) การร่าง (drafting) การปรับแก้ (revising) และการตรวจแก้ (editing) ผสานเข้ากับการสอนเกี่ยวกับโครงสร้างและลักษณะเฉพาะของประเภทการเขียนที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งจากเพื่อนและครูเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการนี้ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนางานเขียนของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง การผสมผสานระหว่างแนวทางการเขียนตามกระบวนการและการสอนประเภทการเขียน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้ทั้งในด้านกระบวนการและรูปแบบ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ขึ้น นอกจากนี้ การได้รับข้อมูลย้อนกลับและการปรับปรุงงานเขียนอย่างต่อเนื่อง ยังช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนในการเขียนเรียงความและสร้างสรรค์งานเขียนที่มีคุณภาพมากขึ้น (Badger & White, 2000).

จากแนวคิดและสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยครั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาในรูปแบบของการเขียนเรียงความในหัวข้อที่ใกล้ตัว ซึ่งจะช่วยเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างแท้จริงและมีประสิทธิภาพ ส่งผลดีต่อการใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ การให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนร่วมชั้นยังช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อความวิตกกังวล

ลดลง ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนมากขึ้น ส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) แบบสองกลุ่ม (Two-group pretest-posttest design) เพื่อการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรและกลุ่มเป้าหมายสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการเขียนเรียงความ ภาคการศึกษาที่ 2/2565 จำนวน 2 หมู่เรียน (Intact classes) รวมทั้งสิ้น 51 คน โดยแบ่งกลุ่มเป้าหมายออกเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 29 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 22 คน โดยกลุ่มที่ศึกษาในการวิจัยนี้ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่มด้วยวิธีการจับสลาก (Cluster Random Sampling with Lottery Method)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน คือ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผล (Cause-and-effect) ก่อนและหลังเรียน จำนวน 3 ย่อหน้า ใช้เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที โดยนักศึกษาเลือกหัวข้อในการเขียนจากหัวห้อที่ผู้สอนกำหนดให้ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินของ Jacobs et al. (1981) มาเป็นมาตรฐานในการประเมินงานเขียน

2.2 แบบวัดความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของ Cheng (2004) ฉบับภาษาอังกฤษมาแปลเป็นภาษาไทยใช้ในการเก็บข้อมูลด้านความวิตกกังวลในการเขียน แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วน

ประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามเกณฑ์ของลิเคิร์ต (Likert) ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 22 ข้อ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 คะแนนการเขียนเรียงความจากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยใช้สถิติการทดสอบ independent samples t-test

3.2 คะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติการทดสอบ paired samples t-test

ผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน และเพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมปรากฏในดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

แบบทดสอบ	กลุ่ม	N	$\bar{X}$	SD	MD	*t*	df	*p*
ก่อนเรียน	ทดลอง	29	56.12	8.70	0.87	0.34	49	.734
	ควบคุม	22	55.25	9.41				
หลังเรียน	ทดลอง	29	78.78	9.63	10.34	3.50	49	.001*
	ควบคุม	22	68.43	11.49				

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยในตารางที่ 1 ซึ่งแสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนของทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p=.734) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 56.12 (SD=8.70) และกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 55.25 (SD=9.41) และค่า t เท่ากับ 0.34 แสดงให้เห็นว่าทั้งสองกลุ่มมีความสามารถเบื้องต้นใกล้เคียงกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบหลังเรียน พบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนผ่านกิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการ

สอนแบบดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 78.78 (SD= 9.63) ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ย 68.43 (SD=11.49) และค่า t เท่ากับ 3.50 ซึ่งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ร่วมกับแนวทางการสอนเขียนแบบอรรถฐานกระบวนการ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเขียนเรียงความของผู้เรียนอย่างชัดเจน ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมกันกับเพื่อนและครูผู้สอนในการพัฒนาทักษะการเขียนตามกระบวนการตั้งแต่การค้นหาข้อมูล การร่าง และการปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะจากเพื่อน ส่งผลให้งานเขียนของผู้เรียนมีคุณภาพสูงขึ้นและทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ระดับความวิตกกังวลในการเขียนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีรายละเอียดดังตารางที่ 2 และ 3

ตารางที่ 2 แสดงระดับความวิตกกังวลในการเขียนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ประเด็นสอบถาม	ระดับความวิตกกังวลในการเขียนก่อนเรียน			ระดับความวิตกกังวลในการเขียนหลังเรียน		
	$\overline{X}$	SD.	แปลผล	$\overline{X}$	SD.	แปลผล
1. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกังวลเลยเวลาที่ได้เขียนภาษาอังกฤษ	3.72	0.65	สูง	2.38	0.62	ต่ำ
2. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าหัวใจเต้นแรงและเต้นรัว เมื่อต้องเขียนเรียงความภาษาอังกฤษภายในเวลาที่จำกัด	2.41	0.91	ต่ำ	2.59	0.82	ต่ำ
3. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลและไม่สบายใจเมื่อรู้ว่าเรียงความของข้าพเจ้าจะต้องถูกประเมิน	3.90	0.82	สูง	2.93	0.80	ปานกลาง
4. ข้าพเจ้าเลือกที่จะจดไอเดียต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ	3.38	0.94	ปานกลาง	3.21	0.94	ปานกลาง
5. ข้าพเจ้าทำทุกวิถีทางเพื่อหลีกเลี่ยงการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ	2.41	1.02	ต่ำ	2.38	0.94	ต่ำ
6. ข้าพเจ้ามักคิดอะไรไม่ออกเมื่อเริ่มเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ	4.14	0.79	สูง	3.55	0.78	สูง
7. ข้าพเจ้าไม่กังวลว่าเรียงความของข้าพเจ้าจะไม่ดีเท่าของเพื่อนคนอื่น	3.97	0.63	สูง	2.41	0.82	ต่ำ
8. ข้าพเจ้าสั่นหรือมีเหงื่อออกเมื่อต้องเขียนเรียงภาษาอังกฤษให้ทันเวลา	3.24	0.99	ปานกลาง	2.97	0.91	ปานกลาง
9. เมื่อรู้ว่าเรียงความของข้าพเจ้าจะถูกประเมิน ข้าพเจ้ากังวลว่าจะได้คะแนนไม่ดี	3.83	0.80	ปานกลาง	2.86	0.83	ปานกลาง

ประเด็นสอบถาม	ระดับความวิตกกังวลในการเขียนก่อนเรียน			ระดับความวิตกกังวลในการเขียนหลังเรียน		
	$\overline{X}$	SD.	แปลผล	$\overline{X}$	SD.	แปลผล
10. ข้าพเจ้าพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการเขียน	2.76	0.91	ปานกลาง	2.38	0.82	ต่ำ
11. ข้าพเจ้ารู้สึกสับสนเมื่อต้องเขียนเรียงความภาษาอังกฤษภายในเวลาที่จำกัด	4.10	0.82	สูง	3.45	0.87	สูง
12. ถ้าเลือกได้ ข้าพเจ้าจะไม่ใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนเรียงความ	2.72	0.92	ปานกลาง	2.66	0.97	ปานกลาง
13. ข้าพเจ้ามักจะรู้สึกวิตกกังวลเมื่อต้องเขียนเรียงความภาษาอังกฤษภายในวลาที่จำกัด	3.93	0.96	สูง	3.93	1.03	สูง
14. ข้าพเจ้ากลัวว่าเพื่อนคนอื่นๆ จะหัวเราะเยาะเรียงความของข้าพเจ้าถ้าพวกเขาได้อ่าน	4.03	0.87	สูง	2.48	0.95	ต่ำ
15. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวจนพูดไม่ออกเมื่อต้องได้เขียนเรียงความภาษาอังกฤษโดยไม่ทันตั้งตัว	3.03	0.87	ปานกลาง	3.21	1.11	ปานกลาง
16. ข้าพเจ้าทำทุกวิถีทางเพื่อจะได้ไม่ต้องเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ	2.55	0.95	ต่ำ	2.28	0.84	ต่ำ
17. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกังวลเลยว่าเพื่อนคนอื่นจะคิดอย่างไรกับเรียงความของข้าพเจ้า	3.66	1.11	ปานกลาง	2.48	0.69	ต่ำ
18. ข้าพเจ้ามักจะหาโอกาสที่จะเขียนเรียงความภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	3.62	0.68	สูง	2.86	0.64	ปานกลาง
19. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวแข็งเกร็งและเครียดเมื่อต้องเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ	2.66	0.86	ปานกลาง	2.59	0.98	ต่ำ
20. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวว่าเรียงความของข้าพเจ้าจะถูกเลือกเป็นตัวอย่างในการอภิปรายในชั้นเรียน	3.55	0.87	สูง	2.14	0.83	ต่ำ
21. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกลัวว่าเรียงความของข้าพเจ้าจะถูกประเมินแย่มาก	3.21	1.11	ปานกลาง	2.00	0.76	ต่ำ
22. หากมีโอกาสข้าพเจ้าจะใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนเรียงความ	3.90	0.72	สูง	3.00	0.76	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	**3.38**	**0.38**	**ปานกลาง**	**2.77**	**0.39**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าระดับความวิตกกังวลในการเขียนของกลุ่มทดลองก่อนการเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 (S.D.= 0.38) ซึ่งอยู่ในระดับความวิตกกังวลปานกลาง และหลังจากการเรียนการสอน ระดับความวิตกกังวลในการเขียนของกลุ่มทดลองลดลง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 (S.D.= 0.39) ซึ่งยังคงอยู่ในระดับความวิตกกังวลปานกลาง แต่ลดลงจากเดิม 0.61 คะแนน การลดลงของระดับความวิตกกังวลนี้สะท้อนถึงผลสำเร็จของการจัดการเรียนการสอนผ่าน

กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ที่ช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายและเสริมสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนในการเขียน ส่งผลให้ระดับความวิตกกังวลในการเขียนลดลง

ตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเขียนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียนด้วยสถิติ Paired Sample t-test

ระดับความวิตกกกังวลในการเขียน	N	Mean	SD	*t*	df	*p*
ก่อนเรียน	29	3.38	0.38	7.72	28	.000*
หลังเรียน	29	2.77	0.39			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเขียนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ Paired Sample t-test จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า หลังจากเสร็จสิ้นการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ระดับความวิตกกังวลในการเขียนของกลุ่มทดลองลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลลัพธ์นี้ชี้ให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน แต่ยังมีบทบาทสำคัญในการลดความวิตกกังวลในการเขียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน และเพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีผลการวิจัยที่นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียน ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการพัฒนาในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาอาจมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

1.1 การใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นการช่วยเหลือและการทำงานร่วมกันระหว่างเพื่อนกับเพื่อน เพราะผู้เรียนที่ทำงานร่วมกับเพื่อนที่มีความรู้ความสามารถมากกว่าสามารถพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพในการเรียนดีมากกว่าผู้เรียนที่ทำงานเพียงลำพัง (เสาวรส สารอรรถ, 2563) สอดคล้องกับ Smith (2020) และ Jones (2018) ที่พบว่า การใช้การ

ให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งการใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนอาจช่วยให้ผู้เรียนได้รับการแก้ไขข้อผิดพลาดและได้รับคำแนะนำที่เป็นประโยชน์จากเพื่อน ทำให้สามารถปรับปรุงงานเขียนของตนเองได้ดีขึ้น นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือกันนี้ยังสามารถส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้ระหว่างนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจและทักษะในการเขียนดีขึ้น (Johnson และ Johnson, 1994) นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Piaget (1954) ที่กล่าวว่าการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนช่วยลดโอกาสที่ผู้เรียนจะยึดมั่นในความคิดของตนเองมากเกินไป การให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนยังเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียน เพราะการแลกเปลี่ยนและการอ่านงานเขียนของกันและกันเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาและตระหนักถึงจุดบกพร่อง รวมถึงความต้องการและความรู้สึกของผู้อ่าน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขงานเขียนของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Krashen (1984) ที่เชื่อว่าการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้อ่านทำให้ผู้เขียนมีโอกาสพัฒนางานเขียน โดยการรับรู้ข้อบกพร่องและความต้องการของผู้อ่าน ทำให้งานเขียนมีคุณภาพและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับความคิดของ Vygotsky (1978) (อ้างถึงใน เสาวรส สารอรรถ, 2563) ที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในขณะเรียนเพื่อเพิ่มความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น ผู้เรียนทุกคนมีสามารถและพร้อมที่จะเรียนรู้หากได้รับคำแนะนำ คำชี้แนะจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนหรือผู้สอน เพื่อส่งเสริมให้ความคิดดั้งเดิมที่มีอยู่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกลับผลการศึกษาของ Zeqiri (2011) ที่ศึกษาบทบาทของการให้ข้อมูลป้อนกลับโดยเพื่อนต่อการพัฒนาทักษะการเขียน โดยทดลองกับนักศึกษาของมหาวิทยาลัย South East European University in Tetovo ผลการทดลองพบว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับมีประโยชน์มากยิ่งขึ้นสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถสูง ข้อมูลป้อนกลับจากเพื่อนช่วยส่งเสริมคุณภาพในการเขียนโดยเฉพาะในส่วนของเนื้อหา การจัดระบบการเขียน ช่วยส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนด้วย และยังสอดคล้องกับ Farrah (2012) ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของการให้ข้อมูลป้อนกลับจากเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย Hebron University ผลการทดลองพบว่าผู้เรียนเห็นประโยชน์ของการให้ข้อมูลป้อนกลับจากเพื่อนว่าเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่า ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ช่วยพัฒนาทักษะการเขียน นอกจากนี้ยังส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณญาณความเชื่อมั่นความสร้างสรรค์ และแรงจูงใจด้วย และช่วยพัฒนาการปรับปรุงแก้ไขชิ้นงานที่ได้รับมอบหมายของผู้เรียนด้วย

1.2 การที่พัฒนาการทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้นนั้น เห็นได้ชัดว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนร่วมกับการเขียนแบบอรรถฐานกระบวนการอาจเป็นปัจจัยสำคัญใน

การเขียน ซึ่งตัวผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้การเขียนเรียงความประเภทต่างๆ ร่วมกันกับเพื่อนและผู้สอน และปฏิบัติตามขั้นตอนการเขียนที่วางเอาไว้ ซึ่งก่อนที่ผู้เรียนจะได้ลงมือเขียนนั้น ผู้เรียนจะต้องค้นหาและรวบรวมข้อมูลที่จะใช้ในการเขียน ผู้เรียนจะต้องมีข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการเขียน ผู้เรียนสามารถทำการร่างงานเขียนของตนเองออกมาในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นแบบโครงร่าง (Outline) หรือผังความคิด (Mind Map) หรือการตอบคำถามเพื่อเป็นแนวทางและให้มีข้อมูลในงานเขียน ขั้นตอนนี้จึงเป็นขั้นตอนแรกที่ช่วยเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนก่อนที่จะลงมือเขียน เมื่อผู้เรียนมีข้อมูลเพียงพอที่จะเขียนแล้ว จากนั้นผู้เรียนก็ลงมือร่าง เมื่อเขียนเสร็จจึงนำไปแลกเปลี่ยนกับเพื่อนเพื่อให้ข้อเสนอแนะในการนำงานไปปรับแก้ไขให้มีเนื้อหาสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จากนั้นผู้เรียนก็นำงานกลับคืนมาปรับแก้ไขตามที่เพื่อนได้ให้คำแนะนำจนกลายเป็นงานในฉบับที่สมบูรณ์ ก่อนที่จะนำมาให้ผู้สอนประเมิน เป็นไปตามที่ Badger & White (2000) กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ขั้นตอนต่างๆ ของการเขียน เช่น การวางแผน การร่าง การปรับปรุง และการแก้ไข ซึ่งเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ ยังเน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับประเภทของงานเขียน (genre) ที่ผู้เรียนต้องการจะเขียน เพื่อให้เข้าใจถึงโครงสร้าง รูปแบบ และจุดประสงค์ของงานเขียนนั้นๆ ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างรอบด้าน ทั้งในด้านกระบวนการและความเข้าใจในประเภทของงานเขียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนงานที่มีคุณภาพและเหมาะสมกับบริบทและเป้าหมายของงานเขียนแต่ละประเภท อีกทั้งเป็นการเขียนที่ให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของผู้อ่าน เข้าใจผู้อ่าน เพราะต้องผ่านการอ่านและการให้คำแนะนำจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนก่อนที่จะทำให้งานเขียนฉบับนั้นเป็นงานเขียนในฉบับที่สมบูรณ์

2. ผู้เรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีความวิตกกังวลลดลงจากก่อนได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถติที่ระดับ .05 ซึ่งอาจเป็นผลมาจาก

2.1 การใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ผู้เรียนสามารถรวบรวมข้อมูลได้อย่างครบถ้วนก่อนลงมือเขียน และการมีตัวอย่างงานเขียนจากครูและเพื่อนเป็นแนวทาง ช่วยให้ผู้เรียนรู้วิธีการเขียนได้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ การร่างงานเขียนล่วงหน้ายังช่วยให้ผู้เรียนไม่สับสนในการเริ่มต้นหรือการเรียบเรียงข้อมูล อีกทั้งการให้เพื่อนร่วมชั้นเป็นผู้ให้คำแนะนำยังช่วยลดความเครียดในการเขียนได้อย่างมาก เนื่องจากผู้เรียนไม่ต้องรับคำวิจารณ์จากครูโดยตรง

2.2 การใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนยังช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น เมื่อทราบว่าผู้ที่อ่านงานเขียนของตนคือเพื่อนร่วมชั้น ไม่ใช่ครูผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Muncie (2000) ที่ชี้ให้เห็นว่าข้อมูลย้อนกลับจากครูมักมุ่งเน้นที่การแก้ไขข้อผิดพลาด

ทางไวยากรณ์ มากกว่าการตรวจสอบและปรับปรุงเนื้อหา หรือการเรียบเรียงความคิด อีกทั้งมักขาดการแนะนำเชิงสร้างสรรค์ที่จะเป็นแนวทางในการพัฒนางานเขียนครั้งต่อไป ทำให้ผู้เรียนหลายคนรู้สึกหมดกำลังใจ ท้อแท้ และขาดแรงจูงใจในการเขียนต่อเนื่อง เพราะเหมือนกับการปิดกั้นความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน ในระยะแรก ผู้เรียนบางคนอาจรู้สึกกังวลว่าเพื่อนจะสามารถให้คำแนะนำหรือแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนได้อย่างถูกต้องหรือไม่ หรือว่าตนเองจะสามารถให้คำแนะนำที่ดีและถูกต้องแก่เพื่อนหรือไม่ เห็นได้จากในครั้งแรกที่ให้คำแนะนำ ผู้เรียนหลายคนยังคงขอความช่วยเหลือจากครูในการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและไวยากรณ์ของงานเพื่อน แต่หลังจากที่ได้แลกเปลี่ยนงานเขียนและให้คำแนะนำกันเป็นระยะเวลาหนึ่ง ผู้เรียนก็เริ่มมีความมั่นใจในความสามารถของตนในการให้คำแนะนำและแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของเพื่อน รวมถึงมีความเชื่อมั่นในเพื่อนว่าจะสามารถให้คำแนะนำและแก้ไขงานของตนได้เช่นกัน

ผลการศึกษาในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวรส สารอรรถ (2563) ที่สรุปว่า การใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถช่วยลดความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อผู้เรียนมีความมั่นใจในการเขียน ความสามารถในการเขียนก็จะพัฒนาขึ้นตามไปด้วย นอกจากนี้ หากผู้เรียนมีความมั่นใจในผู้ให้คำแนะนำ ก็จะทำให้รู้สึกสบายใจและผ่อนคลายมากขึ้น ส่งผลให้สามารถถ่ายทอดความคิดและเรื่องราวที่ต้องการสื่อสารออกมาได้อย่างชัดเจน ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้า เช่น การศึกษาของ Jones (2018) ที่พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนช่วยลดความวิตกกังวลของนักเรียนในกระบวนการเขียน และยังมีผลดีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ การใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนไม่เพียงช่วยลดความวิตกกังวล แต่ยังส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันและพัฒนาทักษะการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพตามที่ Brown (2021) ได้ยืนยันไว้เช่นกัน

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการเขียนของนักศึกษา กลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีพัฒนาการในการเขียนที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมและมีความวิตกกังวลในการเขียนลดลง ผลของงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าการใช้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมทักษะการเขียนและลดความวิตกกังวลในการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรพิจารณานำกิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนการเขียน เนื่องจากวิธีนี้ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน แต่ยังสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกันเองและลดความวิตกกังวล

ผู้เรียนมีโอกาสพัฒนาความมั่นใจในการเขียนและสามารถเรียนรู้จากความคิดเห็นของเพื่อน นอกจากนี้ การใช้วิธีนี้ยังส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นแนวทางการสอนที่ทันสมัยและเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

เอกสารอ้างอิง

ชนกพร ฟักสังข์, ธนนันท์ ธนารัชตะภูมิ และ ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2564). *รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนเชิงวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา ปีที่ 3. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์, 36(3),* 1-11.

นภา ทรัพย์เลิศปรีดากร. (2564). ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการกับกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐาน. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, 9*(2), 130-130.

เสาวรส สารอรรถ. (2563). การใช้กิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4. *วารสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 15*(1), 48-56.

Badger, R., & White, G. (2000). A Process Genre Approach to Teaching Writing. *ELT Journal, 54*(2), 153-160.

Brown, H. D. (2001). *Teaching by principles an interactive approach to language pedagogy*. Second Edition. Addison Wesley Longman.

Cheng, Y. S. (2004). A measure of second language writing anxiety: Scale development and preliminary validation. *Journal of second language writing, 13*(4), 313-335.

Cheng, Y. S., Horwitz, E. K., & Schallert, D. L. (1999). Language anxiety: Differentiating writing and speaking components. *Language Learning Journal, 49*(3), 417-446.

Farrah, M. (2012). 4 The impact of peer feedback on improving the writing skills among Hebron university students. *An-Najah University Journal for Research – Humanities, 26*(1).

Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1994). *Learning together and alone: Cooperative, competitive, and individualistic learning*. Allyn and Bacon.

Jones, L. (2018). Peer feedback in the writing classroom: Benefits and challenges. *Journal of Second Language Writing, 22*(2), 157-169.

Khalil, E. (2018). The efficacy of peer feedback in Turkish EFL students' writing performance. *Journal of Literature and Art Studies, 8*(6), 920-931.

Krashen, S.D. (1984). *Writing research, theory, and applications*. Trowbridge: RedwoodBurn, Ltd.

Klabdee, S. (2013). English proficiency of Thai is getting better. *Population & Social Issues on Mental Health, 3*(2), 4-5.

Kuyyogsuy, S. (2019). Promoting Peer Feedback in Developing Students' English Writing Ability in L2 Writing Class. *International Education Studies, 12*(9), 76-90.

Muncie, J. (2000). Using written teacher feedback in EFL composition classes. *ELT Journal, 54*(1), 47–53,

Nilson, L. B. (2003). Improving student peer feedback. *College teaching, 51*(1), 34-38.

Olander, M. V. (2007). *Painting the voice: Weblogs and writing instruction in the high school classroom*. Nova Southeastern University.

Piaget, J. (1954). *The construction of reality in the child*. New York: Basic Books, Inc.

Seensangworn, P. (2017). Writing problems and writing strategies of English major and non-English major students in a Thai university. MANUTSAT PARITAT: *Journal of Humanities, 39*(1), 113-136.

Smith, R. (2020). Reducing anxiety in writing: Peer feedback and collaborative learning. *Language Learning Journal, 48*(4), 399-412.

Wu, Y., & Schunn, C. D. (2021). From plans to actions: A process model for why feedback features influence feedback implementation. *Instructional Science, 49*(3), 365-394.

Zeqiri, L. (2011). The role of peer feedback in developing better writing skills. *SEEU Review, 8*(1), 42-62.